

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะทดลองเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับประถมศึกษาปีที่ ๗ ระหว่างพวกที่ได้รับการทดสอบย่อยหลายครั้ง ในระหว่างที่เรียนกับพวกที่มีการทดสอบเพียงครั้งเดียว เมื่อสิ้นสุดการสอน จะมีผลแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. ด้านความรู้ความเข้าใจ
๒. ด้านทักษะ การนำไปใช้แก้ปัญหาโจทย์

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลอง (Experimental Research) ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนสหศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ของโรงเรียนประถมบางแค จำนวน ๖๐ คน การเลือกตัวอย่างประชากรใช้วิธีจับคู่ (Match Pairs) โดยพิจารณาจากคะแนนสอบปลายปีของวิชาคณิตศาสตร์ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็นเกณฑ์ นำมาแบ่งเป็นสองกลุ่ม โดยวิธีสุ่ม (Random) กลุ่มละ ๓๐ คน

- กลุ่มทดลอง เป็นกลุ่มที่มีการทดสอบย่อยหลายครั้ง โดยมีการทดสอบย่อยทุกครั้ง เมื่อได้รับการสอนจบบทหนึ่งหรือตอนหนึ่ง
- กลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่ได้รับการทดสอบเพียงครั้งเดียวเมื่อสิ้นสุดการสอน โดยไม่มีการทดสอบย่อยเลยในระหว่างที่ได้รับการสอน

เนื้อหาที่ ใช้สอนในขณะที่ทดลองเป็นเนื้อหาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ พ.ศ. ๒๕๐๓ ในหัวข้อเรื่องตามลำดับ ดังนี้

๑. ร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์

การแก้ปัญหาโจทย์เกี่ยวกับการหากำไร ขาดทุน ราคาทุน ราคาขาย การหาส่วนลด หรือเพิ่มเป็นร้อยละ

๒. ดอกเบี้ยเชิงเดียว

๒.๑ การหาดอกเบี้ย

๒.๒ การหาเงินต้น

๒.๓ การหาเวลา

๒.๔ การหาอัตราดอกเบี้ย

๒.๕ การหาเงินรวม

๓. การหาพื้นที่และปริมาตรรูปทรงเหลี่ยม

๓.๑ การหาพื้นที่รูปสามเหลี่ยม

๓.๒ การหาพื้นที่รูปสี่เหลี่ยม

๓.๓ การหาปริมาตรรูปทรงสี่เหลี่ยมลูกบาศก์

เนื้อหาดังกล่าวข้างต้น นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ไม่เคยเรียนมาก่อน ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีพื้นฐานเริ่มต้นเหมือนและเท่ากัน โดยกำหนดให้ใช้ครูสอนคนเดียว กัน วิธีสอนอย่างเดียวกัน และระยะเวลาสอนทั้งสองกลุ่มเท่ากัน คือกลุ่มละ ๑๖ ชั่วโมง เป็นเวลา ๘ สัปดาห์ สอนสัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

ผู้วิจัยได้ทดสอบย่อยกับกลุ่มทดลอง ๓ ครั้ง หลังจากทดสอบย่อยแล้วมีการเฉลยคำตอบที่ถูกต้องทุกครั้ง เมื่อสอนจบตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ ได้ทำการทดสอบครั้งสุดท้าย โดยให้แบบทดสอบที่สร้างขึ้นกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งสุดท้ายมาวิเคราะห์หาค่ามัธยิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละกลุ่ม และทดสอบหาความมีนัยสำคัญของมัธยิมเลขคณิตของคะแนนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมควยค่าที่

(๕ - test))

๒๒
ขอคนพบ

จากการวิเคราะห์ได้ดังนี้

มีฉนิยมเลขคณิตของผลต่าง	๔.๔
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๔.๔๔๘๓
ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่าง	๐.๔๑๘๔
อัตราส่วนวิกฤติ	๑๐.๓๓๓

ขั้นแห่งความเป็นอิสระ เป็น $N-1$ คือ $(๓๐ - ๑) = ๒๙$

ที่ระดับความมีนัยสำคัญ $.๐๕$ $d.f$ ๒๙ t มีค่า ๒.๐๔ ที่คำนวณได้ $๑๐.๓๓ > ๒.๐๔$ ดังนั้นค่า
คะแนนของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จึงอาจกล่าวได้ว่า การ
ทดสอบย่อยบ่อยครั้ง มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๖ ๖
ชอคนพบ

จากการวิเคราะห์ได้ผลดังนี้

เปรียบเทียบคามัชนิมเลขคณิต

กลุ่มทดลอง	คามัชนิมเลขคณิต	๓๑.๒๖
กลุ่มควบคุม	คามัชนิมเลขคณิต	๒๑.๓๖

เปรียบเทียบส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

กลุ่มทดลอง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๕.๖๓
กลุ่มควบคุม	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	๖.๖๓

สรุปผลการวิจัย

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบผลการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมปรากฏผลดังนี้

ภาคความรู้ความเข้าใจ และทักษะการนำไปใช้แก้ปัญหาโจทย์ โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยหลายครั้ง มีสัมฤทธิ์ผลการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการทดสอบเพียงครั้งเดียว ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕ แสดงว่าการทดสอบย่อยหลายครั้งมีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ภาคความรู้ความเข้าใจ และทักษะการนำไปใช้แก้ปัญหาโจทย์

การอภิปรายผลการวิจัย

การที่ผลการวิจัยโดยทั่วไปตรงกับสมมติฐานของการวิจัยที่ว่านักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยหลายครั้ง มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนดีกว่านักเรียนที่ได้รับการทดสอบเพียงครั้ง

เกี่ยว ทั้งทางค่านความรู้ ความเข้าใจ และทักษะการนำไปแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ อาจเป็นส่วนหนึ่งที่พิจารณาถึง

๑. การทดสอบย่อยหลายครั้งเป็นสิ่งเร้ากระตุ้นให้นักเรียนสนใจในบทเรียนและเกิดความเข้าใจและนำไปใช้แก้ปัญหาคณิตศาสตร์ได้ทันทีภายหลังที่เรียนจบบทหนึ่ง มีผลทำให้เกิดความสนใจและคิดใคร่ครวญขึ้น นับว่าการทดลองนี้มีผลสอดคล้องกับกลุ่มทฤษฎีเกสตัล (Gestalt Theory) เกี่ยวกับเรื่องฝึกหัด (Practice) ที่ว่าการฝึกหัดเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีส่วนสนับสนุนและส่งเสริมผลการวิจัยของ อาร์ เจ คาร์ราเกอร์ (R.J. Karraker) และของ สำเริง บุญเรืองรัตน์ คือนักเรียนที่ได้รับการทดสอบย่อยอยู่เสมอ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รับการทดสอบย่อยเลย

๒. วิธีการสอนที่ครูผู้สอนใช้ในกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม ใช้ครูคนเดียวเท่านั้น เนื้อหาเดียวกัน วิธีสอนแบบเดียวกัน ทำให้ความสามารถในการเรียนการสอนเท่าเทียมกัน จึงเห็นเด่นชัดในความสามารถในการเรียนแตกต่างกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

๓. ระยะเวลาการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม ครูได้กำหนดการสอนในระยะเวลา จำนวนชั่วโมงเท่ากัน จึงมีผลทำให้ไม่เกิดความคลาดเคลื่อนในการวิจัยครั้งนี้

ข้อเสนอแนะ

๑. ครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ควรพยายามหาความรู้เพิ่มเติมในเนื้อหาวิชา วิธีการสอน ในเรื่องวิชาคณิตศาสตร์ตรงตามแนวที่ตนสอนเพื่อเป็นพื้นฐานในการนำไปสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

๒. ครูควรติดตามวัดผลนักเรียนที่ตนเองสอนโดยจัดให้มีการทดสอบย่อยอยู่เสมอ ในระหว่างทำการสอน ภายหลังจากที่สอนจบบทหรือตอนหนึ่ง เพราะการสอบย่อยจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ และเอาใจใส่บทเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการเรียนรู้ในวิชานี้ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
๓. ครูสอนคณิตศาสตร์ในเรื่องเลขคณิต ควรปรับปรุงวิธีการสอนแบบทักษะการนำไปใช้แก้ปัญหาให้มากยิ่งขึ้น และควรศึกษาวิจัยเรื่องนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เห็นผลแน่นอน
๔. ควรใช้แบบทดสอบที่ครอบคลุมเนื้อหาคณิตศาสตร์ทุก ๆ ด้านมากกว่าฉบับที่ทำการศึกษาในครั้งนี้
๕. ไขกลุ่มตัวอย่างประชากรให้มากขึ้น และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความเท่าเทียมกันในด้านต่าง ๆ ให้มากที่สุด เช่นในด้านระดับสติปัญญา
๖. ควรมีการวิจัย แบบนี้กับวิชาอื่น ๆ ต่อไปอีก

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย